

A PUSZTA MÉLYÉN

Sötéten sajjó ákombákom
rajzolódt ki homlokomra,
nyilalt keresztül a világon,
mint népvándorlás úzte horda.

A puszta mélyén, hol az alkony
parázsba fulladt álmod rágcsál,
kivert macskaként meghúzódom,
szememben bosszú öble sárgáll.

A tettesek menekülőben,
átcsörtettek árkon, bozóton,
ki a gaztettet fölfedeztem,
nekem kell érte meglakolnom.

Váli József

JÚNIUS EMLÉKEI

Dedák Ferencnek

Mit is kezd az ember június havában?
Mindegy, melyik hónapban született,
A horoszkópok eldobált konzerv-
Dobozai felett szomorúfűz dalol,
És a sziklából nem fakad forrás.

Surrogó gyík az ajtórés hűvösén.
A város kinn rekedt. Régóta
Szerettem volna szólani városomhoz:
Laza körmondataival
Ne alázza meg a hűség virágait.

De szó szót hozott, s végtelen
 Szeret-nem-szeret játékban
 Fonnyadtak el a szírmok. Tulajdonképpen
 Furcsa konvenció rabjai vagyunk,
 Midőn mindig hétfőn kezdenénk el
 Új életet. A hét többi napjai
 Diplomáciai úton és útfélen:
 Pattogó labda a zöld asztalon.

Mégis, honnan annyi fény az emlékekben?
 Álmaim most sem rejtegetem a kumuluszok elől –
 Nagy tévedés szökevényként kezelni
 Minden titkos érkezőt. S mi szél
 Kuszálja össze a való
 Jelmezében bókoló valószerűlent
 Az apró örömek panaszaival? Június erre jó:
 Szilajon felhajtja az állatkert vadjait.
 Csak le kell ülni, a sóhaj jön magától.

MEGINT AZ ESŐ

Szecs Kálmán emlékére

Megint az eső	hólyagos szőnyegén
Szaladnak szét	a cirkuszi törpék
Szorongva úzik	egymást az üstdobok
Roncscái között	akik leölték

A bárányokat	Az árkádok alatt
Most botlunk rég holt	felebarátunk
Üdvözlő szavába	ölelő karja
Hangja a meghitt	Cigarettaízünk